
Aurora

72 - 77 kapitola

Zuzana Zrneková

www.zuzanazrnekova.sk

© 2024

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší.

Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2024

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Tajomstvo trinástej tabuľky je odhalené a zdá sa, že ho ľudia Aurory prijali pokojne. Čochvíľa však zistia, že toto odhalenie je ako Pandorina skrinka.

Blíži sa zimný čas, ktorý bude Célie opäť tráviť na najposvätnejšom mieste ostrova. Cestou do Roraime sa dozvedá o skúškach lásky, ktoré páry podstupujú pred obradom spojenia.

Počas výstupu po “nekonečnom” schodisku si prechádza vnútorným procesom, premýšľa o láske, o daroch a esenciách.

V Roraime sa učí spevu Lumo a na lôžku Mhenea zažíva opäť jeden z nezvyčajných snov. Ten jej odhaľuje čo – to o živote na ďalekej hviezde.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
72 – Rodinné tajomstvo	04
73 – Požehnanie	10
74 – Nala a Natu	16
75 – Cesta k zemským	22
76 – Nové plody	30
77 – Rany nenaplnenej lásky	36

72 - Rodinné tajomstvo

Roraimu som si skutočne zamilovala. Túto zimu sa ňou niesla iná atmosféra ako tá, čo som tu pred rokom zažila. Uvedomila som si, že mi to vlastne nevadí, a pripomenulo mi to staré známe príslovie, že dvakrát nevstúpiš do tej istej rieky.

Nole mi chýbal, no mňa už nezväzovala mučivá túžba po jeho prítomnosti a blízkosti. Každé ráno i večer som mu poslala na diaľku pozdrav. Neviem či to cítil, no ja som mala pocit, že sa moje srdce vzápätí zalialo príjemným hrejivým pocitom. Bolo to, akoby sme boli v spojení. S nikým som o tom nehovorila, no vnímala som, že som pokojnejšia, že som trpezlivejšia a dôverovala som, že toto odlúčenie obaja zvládneme.

O niekoľko dní sa do Roraimy utiahol aj Zulu. Bolo príjemné znovu ho vidieť, no zdal sa mi iný a nevedela som, čomu to pripísať. Potom, počas jedného večerného hodovania, keď nás tu bolo ozaj striedmo a mohli sme nerušene spolu hovoriť som sa ho na to spýtala.

Na chvíľu zaváhal, zamyslel sa a prezradil, že spolu s Henou chcú onedlho požiadať o prvé požehnanie pre ich spoločný život. Tým sa pre nich začne niekoľkomesačné obdobie skúšok lásky, ktoré vyvrcholí samotným obradom spojenia.

Zulu bol vnímavý a tak moju otázku o spoločnom živote, položil na oplátku aj on mne. Chcel vedieť, či aj my dvaja, ja a Nole, sme už zvažovali požiadať o toto požehnanie.

“Nie, ešte nie.” - hovorím, cítim, že sa červenám a Zulu len dodáva, že je to v poriadku. No prezradil mi ešte niečo.

“Vieš, väčšina tých čo si všimli našu vzájomnú náklonnosť si myslí, že to naše výnimočné dary nás k sebe približujú. Aj my sme si prešli otázkami, či to tak náhodou nie je. Rovnako sme si kládli aj otázku, či to nie je spôsobené mojim darom a tým, že Hena si ako dieťa prešla náročnou situáciou,” - na chvíľu sa zastaví a ja mu len krátko hovorím, že viem o jeho dare. Prikývne a pokračuje:

“Každý pár si kladie tie otázky prečo vlastne chcú byť spolu. Pre nás je to celoživotný záväzok, len tak z neho nevystupujeme, hoci aj to sa už stalo. Možno je to

výnimočnosť našich darov, ktorá nás k sebe nasmerovala. Nevieť to vysvetliť, neviem či celkom láska vysvetlenia má, no obaja cítime, že patríme k sebe, že túžime prežiť náš život spoločne a tiež založiť si rodinu. Nevieť si vlastne predstaviť život bez nej.”

Načúvam tejto spovedi a viem, že je úprimná.

“Si jedna z mála, čo rozpoznali lásku medzi nami.” - uznanlivo sa na mňa usmeje a mňa hreje na srdci, že som sa nemýlila. Ten večer sme sa dlho rozprávali, zostali sme tu sami a ja viem, že sme si nepovedali všetko. Vedela som, že náš rozhovor bude pokračovať ďalší deň a ani v tomto ohľade som sa nemýlila.

Boli to podnetné rozhovory. Zulu sa ma pýtal aj na moju minulosť, na moje detstvo. Keď som ho do nej v krátkosti zasvätila, spýtal sa ma, aký to bol pocit, keď som svoju starú mamu videla prvý krát a ona sa tvárila, že ma nevidí.

“Nuž, bol to čudesný pocit. Mala taký prísny výraz v tvári, no videla som aj iné. Akoby sa bála, že keď sa na mňa bude dlhšie dívať, že bude pre ňu ťažšie udržať ten vážny a

seriózny postoj dámy. Myslím, že sa bála ukázať city a svoju zraniteľnosť.”

“To je zaujímavé. Zdá sa, že vo vašom svete je veľmi dôležité to, čo si myslia druhí.” - zamýšľala sa nahlas a ja mu to potvrdzujem.

“Je to niečo čo plodí veľa nedobrého. Aj my sme si prešli takouto fázou. Naše zdroje hovoria, že to nebolo nič pekné. Ľudia sa predháňali v tom čo majú a aby mali vždy to najlepšie. Vzdušní sa išli zbláznit' vo vymýšľaní nových a ešte novších technológií. Bolo to vlastne dosť smutné obdobie, som rád, že sme ním prešli.”

Spýtavo sa naňho dívam, chcem vedieť čo prispelo k tej zmene vo vnímaní.

“No, aj na pevnine sa to raz udeje. Len väčšina musí pochopiť a prijať, že toto nie je cesta života, že to nie sú skutočné hodnoty.”

Chvíľu mlčky sedíme a ja vstrebávam tieto jeho slová, až sa nakoniec aj ja zamýšľam tak akosi nahlas.

“Áno, konvencie sú stále u nás dôležité a ľudia si na nich zakladajú, rovnako aj na majetku. Takto to teraz je.”

Vtom, ako som myslela na svoju starú mamu, mi celkom nečakane vyskočí v mysli jedna zabudnutá spomienka. Stalo sa to deň predtým, ako sa naša loď potopila. Zulu pozorne načúva.

“Vlastne ani neviem, prečo mi to moja mamka vtedy hovorila. Teda, ... možno viem. Myslím, že jej pozornosti neuniklo, že nie som nadšená z toho dohodnutého sobáša, že sa netúžim vydat' za vybraného muža. Ona sama sa vydala za muža svojho srdca a nie za toho, ktorého jej vybrala matka. Myslela som si preto, že bude mať pre mňa viac pochopenia.

Vtedy mi priznala niečo, čomu sa len ťažko verí a stále sa mi to zdá akési neuveriteľné. Zdá sa, že sa to tak nejako v našej rodine opakuje.

Keď bola moja stará mama ešte mladučka a blížil sa čas jej vydaja, samozrejme ženícha jej vybrali rodičia, tak do ich nového sídla prišiel mladý pohľadný záhradník. Zaľúbili sa do seba, no pre jej rodičov to bolo neprípustné. Mladý

záhradník, len čo skončilo leto a rodičia postrehli čo sa deje, musel panstvo opustiť. Veľmi rýchlo na to bola svadba s tým, koho jej vybrali.

Moja mamka spomínala, že možno jej skutočným otcom nie je ten, čo sa o ňu roky staral a vychovával, no možno je to tento záhradník. Ktovie aká je pravda. Pre mňa je starý otec ten, ktorého som mala možnosť spoznať.

Keď mi o tomto rodinnom tajomstve mamka hovorila, zdalo sa mi absurdné, že stará matka práve za to, že moja mamka šla za hlasom svojho srdca, prišla do jej nemilosti. Akoby sa na ňu hnevala, že ona má to odhodlanie vzdorovať jej rozhodnutiu. Áno, trvalo to dlho, kým sa nakoniec stretli.

Pýtal si sa, ako som sa cítila, pri mojom prvom stretnutí s mojou starou mamou. Lenže ja som bola nervózna a v obavách, viac zo stretnutia mojej mamky s tou jej. Bolo to také čudesné. Dobré si pamätám ako sa na seba dívali. Myslím, že obe vnímali tie premárnené roky.”

“Možno ten čas potrebovali, aby sa vysporiadali so vzniknutou situáciou. Nedívajme sa na to ako na

premárnené roky, niekedy je jednoducho potrebný dlhší čas.” - dodá jemne Zulu a ja si uvedomujem, že má pravdu.

“Som d’alšou v poradí, kto si vyberie muža podľa svojho srdca a nie podľa rodiny, či majetku. Ktovie ako by to vnímala stará mama. Ale, .. “ - na chvíľu zaváham, neviem nájsť tie správne slová, - “pozorovala som ich. Moju starú mamu a starého otca. Nejaké puto medzi nimi je. Nemyslím si, že je to láska, skôr hlboké priateľstvo, ktoré vzíde z nejakej t’áživej skúsenosti či zážitku. Neviem to vlastne vysvetliť.”

“Je to možné. Možno aj on mal inú dievčinu, ktorú miloval, no tiež sa musel podrobiť vôli rodičov. Ak sa jeden druhému o tom zdôverili, svoje manželstvo mohli vybudovať na súcite jedného voči druhému, pretože vnímali nielen svoju bolesť z odlúčenia s milovaným či milovanou, ale aj bolesť toho druhého. Možné to je, no môžu to byť len naše dohady.”

Áno, aj v tomto mal Zulu pravdu. Nevedela som presne čo to bolo, na akom kameni budovali moji starí rodičia svoje manželstvo. Chvíľami, sa mi obaja zdali v ňom akosi osamotení a stratení a len navonok zachovávali dekórum.

“Célie, ten spôsob ako si spomínala, že tvoja stará mama ošetrovala ranu kuchárke, ... ten spôsob, ..” - Zulu akoby nevedel nájsť slová, no ja viem na čo naráža.

“Áno, neviem ako je to možné, všimla som si tú podobnosť hneď, keď som prvý krát tu na ostrove videla Lavu ošetrovať niekomu ranu. Okamžite som si vtedy spomenula na tú príhodu, veľmi mi to pripomínalo práve to, ako som to videla pred rokmi u nej. Nerozumím tomu, akoby to bolo vôbec možné,” - aj ja sa nakoniec zamotávam vo svojich myšlienkach a slovách, až nakoniec mi napadne niečo a tak kladiem otázku, ktorá sa mi zdá bláznivá: “mohla sa to naučiť od nejakého Aurorana či Auroranky žijúcej na pevnine?”

“Myslím, že je to viac ako pravdepodobné. Možno ten záhradník. ... Z toho čo si popísala, ako jej záhrada vyzerá a zrejme tú základnú os nikto nemenil, tak mi to pripomína niektoré parky z nášho ostrova. Ešte si nebola v Aménii a ani v osade zemských. Nechcem t’a ovplyvňovať, ale ak budeš na týchto miestach, tak vnímaj tie malé parky čo sú tam.”

Myslím, že som ho celkom nevnímala, hlavou mi bežali tie slová, že možno ten záhradník bol v skutočnosti Auroran.

“Nieкто mi povedal, že to zrejme malo svoj dôvod, prečo som sa zachránila a dostala na tento ostrov. Čo ak aj toto bol ten dôvod? Po týchto slovách mi v hlave priam hučí a Zulu berie moju ruku do svojej.

“Dýchaj, len dýchaj.” - hovorí jasne a ja sa pomaly upokojujem. Len 24 hodín pred potopením našej lode mi mamka nečakane prezradila rodinné tajomstvo, ktoré sa mi stále zdalo neuveriteľné, a v tejto chvíli som to celé nijako nedokázala vstrebať.

Ešte hodnú chvíľu sme sedeli už len v tichu a myslím, že aj Zulu bol prekvapený z môjho rozprávania. Moje spomienky spolu s jeho vhl'adom, im dávali celkom iný význam. Napokon som sa upokojila, hoci ešte niekoľko dní sa mi zdalo, že sa mi to predsa muselo len snívať.

Tieto rozhovory so Zuluom boli pre mňa výživné. On a Hena boli v tomto smere môjmu srdcu oveľa bližší ako Natu a Nala. Možno tým, že Nala a Natu boli obaja z rovnakého kmeňa, no Hena a Zulu, tak ako ja a Nole z

dvoch rozdielnych. V tomto ohľade som pri nich dvoch mala viac ten pocit, že sme na jednej lodi.

Zulu sa úprimne zaujímal o život na pevnine, o moje detstvo a ja som si v tých chvíľach uvedomovala to, čo doteraz nie. Hovorila som mu aj o dni, kedy sa narodil môj malý brat a aké zaujímavé prepojenie sme zistili v jednom rozhovore spolu s Jolem.

“To je naozaj pozoruhodné ako sú vaše životy poprepájané.” - poznamenal s údivom.

“Dlho som nevedela prijať smrť môjho malého brata, a vôbec detí na palube našej lode.” - hovorím ticho, - “vlastne až Hena mi pomohla.”

“Hm, áno, má ten dar, hovoriť nielen s odchádzajúcimi, ale aj s tými, čo sa ťažko vyrovnávajú s nečakaným odchodom niekoho milovaného.”

Blížil sa čas kedy sa Zulu vráti späť do osady vyvolených a vystrieda ho tu Hena. Zažívali odlúčenie, na ktorom sa dohodli. Vedeli, že sú na túto skúšku lásky pripravení. No bola som rada, že bol ešte tu a že tu bol, aj keď jedného dňa celkom nečakane prišiel do Roraimy Nole.

Vôbec som nevedela, že sa už má vrátiť, bolo to veľmi príjemné prekvapenie. Na chvíľu sa mi zazdalo, že sa hádam čas zastavil. Nerozbehli sme sa jeden k druhému, naopak bolo to skôr, akoby sme si vychutnávali samotnú prítomnosť toho druhého a pohľadom sa vpíjali do vzájomnej prítomnosti. Blížila som sa k nemu pomalými krokmi a moju tvár viac a viac zalieval úsmev.

Aj Nole ku mne vykročil a potom sme sa jeden pred druhým uklonili, držali sa za ruky a plne sa ponárali do tejto chvíle nášho stretnutia. Až potom sme spočinuli vo vrele objatí. Nevieť ako dlho sme tak boli, čas k nám bol zhovievaný, nenáhlil nás a ak sa nezastavil úplne, tak určite sa aspoň spomalil.

Nole mal za sebou púť po osadách. Vždy zastúpil v povinnostiach toho, kto cítil potrebu stiahnuť sa do Roraimy. Teraz potreboval zregenerovať on sám. Vedela som, že aj keď je tu, niekoľko nasledujúcich dní sa budeme vidieť len striedmo, že bude chcieť tento čas tráviť v tichu. Áno, už som to viac chápala a už len vedomie, že tu bude takto blízko a že sa zrejme budeme vidieť len pri ranných a večerných zvyklostiach ma napĺňalo radosťou.

Moje srdce plesalo.

Bol to práve Zulu, ktorý sa stal tichým svedkom nášho stretnutia po dlhom odlúčení a ja som ešte viac mala ten pocit, že je spojencom v našej prebúdajúcej sa láske.

O niekoľko dní som si všimla ako sa tí dvaja o čomsi rozprávajú. Pôsobilo to tak nejako magicky. Obaja muži boli v dôvernom rozhovore. Nechala som ich a vyšla som si na ten čarovný most. Zima sa pomaly končila a už to bol nejaký čas čo tu nepoletoval sneh, no toto popoludnie sa opäť jemne vznášal, jemne poletoval vzduchom. Zdalo sa mi, že je to hádam posledný sneh tejto zimy, že je na rozlúčku a ja som si ho plne vychutnávala.

Keď som sa potom vrátila dnu, nachystala som sa akurát k večerným zvyklostiam. Ten večer som spievala po boku Noleho spev Lumo. Bol príjemne prekvapený mojim pokrokom.

Počas večerného hodovania mi potom položil otázku. Tú, z ktorej sa každej dievčine rozbúši srdce a zatočí hlava. A ja som odvetila "áno". Bolo to čarovné, pretože aj keď sme

tu boli v komornej atmosfére, všetci nám hlasno vyjadrili svoju podporu. Priam som sa vznášala.

73 - Požehnania

O niekoľko dní Zuluho vystriedala Hena a ja som sa jej prítomnosti potešila. Spýtala sa ma, či súhlasím, že by bola so mnou v izbe. Isteže som súhlasila.

Hena cítila túto túžbu stiahnuť sa sem. Takto završia svoju skúšku lásky, skúšku odlúčenia. Nezáležalo na tom, že Hena bola vzdušnou, ani na tom, že ešte neprebehlo požehnanie ich zamýšľaného spojenia a spoločného života. Myslím, že vedeli, že už je čas.

Často sme sa ešte večer keď sme si ľahli do svojich spacích sietí rozprávali. Bolo to kúzelné a zaspávalo sa mi nádherne.

Hena sa dopyčula o mojom stretnutí so singu a raz sa ma na to spýtala, chcela vedieť aké to bolo. A ja som jej všetko porozprávala.

“Singu je úžasný tvor, majestátny a vznešený. Videla som ho len z diaľky a už len to ma naplňalo tou tichou radosťou, prameniaccou hádam so samotnej duše. Už len pohľad naň vzbudzuje ten nevšedný pocit veľkoleposti života.”

“Áno, súhlasím, ako keď hrá orchester, alebo keď sa tancuje tanec života a všetky sme tak prepojené, akoby tancovala jedna.”

“Veru, je to skvelý pocit.” - dodala Hena do hviezdneho ticha a zaspala. Ja som si ešte chvíľu túto spomienku premietala vo svojej mysli. Áno, singu bol nádherný tvor.

V našich rozhovoroch sme sa často venovali aj spoločnému životu. Ten čas od prvého požehnania po samotný obrad spojenia mi pripomínal naše zasnuby. Trval najviac jeden rok. Ak do toho času pár nepožiadal o obrad spojenia, každý z páru dostal nové požehnanie na svoju ďalšiu cestu životom, avšak už nie ako pár. Na spoločný život si tak mohli vybrať každý niekoho iného.

V tento čas sa tiež ujasňovalo kde bude daný pár žiť. Otázne to bolo hlavne pri kmeňovo zmiešaných pároch a

vyvolených. Tí mali ísť vždy tam, kde sú potrební, no zväčša sa určilo čo bude ich nové pôsobisko po obrade spojenia, aby dary oboch boli čo najlepšie uplatnené a mohli sa ďalej rozvíjať.

Hena a Zulu to mali v podstate jednoduché. Už po stáročia sa jej dar uplatňoval v osade vyvolených, kde bolo vytvorené miesto pre odchádzajúcich. No dozvedela som sa, že vždy raz ročne podstúpi púť po celom ostrove, aby aj tí, čo priamo necítili potrebu stiahnuť sa k vyvoleným, dostali podporu. Rovnako aj tí, ktorí si prechádzali odlúčením so svojim blízkym.

Ak prišiel nový odchádzajúci do osady vyvolených, tak Hena vždy po nejakom čase navštívila i jeho blízkych, ak neprišli do osady na čas aj oni. Zulu ju bude na týchto cestách viac menej doprevádzať. Pôjde však primárne tam, kam je treba.

“Ako bude vedieť, kam má ísť?”

“Myslím, že vy to voláte intuícia, my jednoducho vedenie. Život sám ho bude viesť kam má ísť. Vyrazíme spolu, na

čas, možno na niekoľko dní sa vzdiali a o niekoľko dní sa zase znovu stretieme.”

Zdalo sa, že je to vlastne jednoduché. Napriek všetkému poznaniu, ktoré som tu nadobudla, stále som si nevedela zvyknúť a myslím, že ani pochopiť, túto ich telepatickú komunikáciu na diaľku. Hlava sa mi z toho točila. Ako to vedeli rozlíšiť, či to nie je len taká myšlienka, ale je to niečo viac som akosi stále nechápala. Chvíľami som sa preto trápila. Chcela som to vedieť, no nešlo mi to. A chvíľami mi to bolo jedno.

Toľko nového čo som sa naučila za niečo vyše roka čo som tu, bolo napokon ohromné. Prečo sa teda trápiť, že mi niečo ešte nejde? Vždy keď ma prepadli takéto myšlienky, tak som si uvedomila, že napokon sa to vždy vyriešilo a našla som ten spôsob, ako preniknúť hlbšie do poznania.

Zima sa končila a čakal nás ďalší obrad Muno, ktorým vstúpime do obdobia rozkvetu, do obdobia jari. Tešila som sa. No vedela som tiež, že Roraimu nateraz znovu opustím. Nevedela som, kde strávime tento ďalší obrad, až mi raz večer Hena prezradila, že ona a Zulu počas tohto obradu chcú prijať tie prvé požehnania pre spoločný život.

Nole sa pridala, spýtavo sa na mňa pozrel, či aj my nechceme tieto požehnania prijať v tento čas. Súhlasila som. Páčila sa mi tá predstava, že ich dostaneme spoločne, bok po boku, pre mňa s blízkymi ľuďmi.

Myslím, že všetci čo boli vtedy v Roraime o tom vedeli, neviem ako, no blížil sa čas nášho odchodu do osady vyvolených a tak jedného večera za mnou prišiel Nijo a Heja. Oni tu predstavovali mojich rodičov, aspoň tak som to vnímala, tak na mňa pôsobili. Obaja mi požehnali. Mne a aj Nolemu. Srdce mi búšilo, vedela som, že tým vstupujem do novej, dosiaľ nepoznanej etapy svojho života. A predsa tak, ako sa moje srdce znenazdajky rozbúšilo, tak sa zrazu upokojilo a zdalo sa mi, že hádam miriada slnc sa v ňom rozžiarila.

Nijo a Heja budú viesť obrad Muno tu v Roraime a mňa zaplavil smútok, že pri tej veľkej chvíli, keď dostaneme tieto prvé požehnania pri mne nebudú. Niekoľko dní som sa preto cítila nesvoja. Chvíľu som s tým bojovala, či chcem aj tie oficiálne požehnania dostať od Heji a Nija, alebo byť súčasťou požehnaní Heny a Zuluho.

Raz večer keď som si ľahla do siete a chcela o tom premýšľať, ma v jednej chvíli zaplavil hlboký mier. Požehnania, ktoré sme tu dostali ma posilnili a vedela som, že keď ich dostaneme pred všetkými, tak sa mi už nebudú podlamovať kolená. No ktovie. Mala som pocit, že všetko je vlastne v poriadku. Usmiala som sa sama sebe, aký vnútorný boj som v sebe vytvorila. A pritom to bolo jednoduché.

Predvečer nášho odchodu z Roraime sme ja, Hena a aj Nole podstúpili očistný kúpeľ a každý sa utiahol do ticha, do tých malých izbičiek, čo slúžili na rozjímanie.

Úloha bola prostá. Mali sme si znovu položiť otázku, prečo túžim svoj život prežiť práve s tým, koho som si vyvolila a mali sme o tom rozjímať. Bol to čas, kedy mohli vyplávať na povrch pochybnosti a s tými bolo dobré sa vysporiadať prv ako sme požehnania prijali.

Ráno, po ranných zvyklostiach, prišiel čas rozlúčiť sa a ísť do osady vyvolených. Nechcelo sa mi. Mala som to tu moc rada. Heja a aj Nijo ma objali. Dostali sme požehnania na cestu a vyrazili sme.

Nijo s nami zostúpil dolu jaskynným systémom až do rokliny a tam sa s nami rozlúčil. Kráčali sme pomaly, skaly boli veľké a nešlo sa tu moc pohodlne. Do osady vyvolených sme išli nateraz piati.

Ako som tak kráčala, premýšľala som nad tým, že vlastne nepoznám Noleho rodičov a že ani Nole ich moc nespomína. Vôbec nič som o nich nevedela. Zdalo sa mi to zvláštne. Mysľou mi tiež prebehla aj myšlienka na zasnuby v mojej domovine. Moji rodičia by usporiadali veľkolepé, aby sa o nich ešte dlho hovorilo. Musela som sa usmiať.

Neviem ako dlho sme kráčali, zdalo sa to priam nekonečné. Až keď sme boli pri vodopádoch, som si uvedomila, že som sa nepozrela odtiaľto zdola na ten čarovný most, na ktorom som tak rada trávila čas. Obzrela som sa a zadívala do výšky. Z tohto miesta pôsobil ako malá lávka čo prepája dva brehy, no aj tak to bol úchvatný pohľad. Ak niekto nevedel, že je tam, tak ľahko mohol uniknúť jeho pozornosti.

Opäť ma zaplavil hrejivý pocit v srdci. Aj Nole sa pozrel tým smerom, kam som už hodnú chvíľu upierala svoj zrak

a usmial sa. Milovala som takéto čarovné chvíle. Život ich prinášal hádam za priehrstie každým dňom, no nie vždy sme voči nim boli pozorní.

Keď sme prešli tým najt'ažším úsekom, dúfala som, že hádam znovu pôjdeme ďalej pomocou thuli. No tentoraz nás tu nik nečakal s týmto vynálezom, čo som si tak obľúbila. Chvíľu som mala pocit déja vu, keď som v tráve zbadala malé kvety Rhonia. Takmer ako pred rokom. A predsa tak iné. Ja som bola iná.

Do osady vyvolených to nebolo ďaleko. Vlastne som si to nikdy doteraz neuvedomila, no bola som rada. Ja a Hena budeme v host'ovských domoch.

“Si nervózna zo zajtrajšieho dňa?” - pýtam sa jej úprimne, pretože ja áno.

“Trochu, ale vlastne sa teším. A ty?”

“Chvíľami som nervózna, potom ma zaplaví pokoj, potom sa musím smiať nad sebou, prečo som taká nesvoja.”

“No, je to nová etapa života, dosiaľ nepoznaná, je prirodzené, keď sme z toho tak trošku nesvoje.” - upokojuje ma a ja súhlasne prikyvujem.

Myslím aj na Nalu a Natuho. Na jar chcú podstúpiť obrad spojenia. Moc som túžila byť pri tom, i po tom, aby tu teraz boli so mnou.

Podvečer priprav obradu Muno sa za mnou zastavil aj Nalu. Chcel vedieť ako mi je a ja som mu všetko povedala. Aj o tom, že chvíľami som nervózna. Aj on ma upokojoval, že je to predsa úplne v poriadku.

“Nejde o to mať vo všetkom jasno. Obaja vstúpíte do vzájomného intímneho vzťahu. Je prirodzené mať aj otázky a aj obavy, aké to bude.” - zadíval sa tak hlboko do mojich očí a obdaril ma tak láskavým úsmevom, že v tej chvíli všetky moje obavy sa rozplynuli.

“Poznáš Noleho rodičov?”

“Áno, iste.”

“Nole ich nikdy nespomenul.”

“Jeho rodičia sú v tejto chvíli na pevnine, ale určite do vášho obradu spojenia budú spät'. Zdá sa, že t'a niečo znepokojuje?”

Chvíľu váham, sú to také zvláštne pocity a pochybnosti: “hm, len premýšľam ako ma príjmu a či nebudú sklamaní, že si Nole vybral za ženu dievča z pevniny.”

Nalu sa na mňa díva, akoby vôbec nechápal o čom hovorím, až sa nakoniec schuti rozosmeje.

“Vieš mi to asi neberieme tak ako ľudia na pevnine. Rodičia nezvyknú diktovať svojim potomkom s kým smú či nesmú stráviť svoj život. Nespomínam si na prípad, že by nejaký pár nedostal požehnanie. Ten čas od prvých požehnaní, po obrad spojenia je veľmi dôležitý. Je to čas, kedy si pár mnohé ujasňuje. A potom je tu ten rok od samotného obradu spojenia. Ten je rovnako dôležitý. Spoločne sa učia žiť jeden druhému po boku.

Až vtedy skutočne začínajú kráčať spoločne životom. Je to dôležitý čas. Asi si si všimla, že sa tu nikam nenáhlime. Nie je napokon prečo. Môžeš to vidieť aj v našom vládnutí. Ten kto bude vládnuť sa na túto svoju úlohu

pripravuje. A podobne je to aj čo sa týka spoločného života.

Ja a Nole sme vyrastali v podstate spolu. Noleho rodičia hodne cestujú, nielen do vášho sveta, ale aj po našom ostrove. Sú skvelí, nemusíš mať vôbec obavy.”

“Vieš niečo viac o obrade spojenia Naly a Natuhu?”

“Áno, už o niekoľko týždňov sa tak stane. Myslím, že nejaký čas strávime ešte tu po obrade Muno a potom sa presunieme do osady vzdušných, kde si prajú podstúpiť tento obrad.”

“Nie je to nezvyčajné, ak sú obaja vyvolení, aby ho nepodstúpili vo svojej rodnej osade?”

“Áno i nie. Niekedy si pár vyberie pre tento obrad miesto, kde vie, že aj najbližšie roky bude jeho pôsobiskom. A tak toto svoje spojenie oslávi priamo v tejto komunite.”

Ešte dlho sme sa s Naluom rozprávali. Mala som obavy aj zo skúšok lásky, no opäť ma upokojil, že niet prečo ich mať.

A tak nastal deň samotného obradu Muno. Nastal ten deň, kedy ja a Nole prijmem svoje prvé požehnania. Ak som doteraz pocítovala aj chvíle nepokoja a obáv, teraz moje srdce bilo pokojným rytmom a ja som bola naplnená radosťou a pokorou.

Večer sme sa aj s Henou nachystali a vybrali do centrálného pavilónu. Šaty sme si každá previazali novou stuhou. Ja som tú svoju dostala od Heji. Spolu s nami prijímal prvé požehnania ešte jeden pár.

Obrad Muno bol v plnom prúde, keď začala hrať hudba a nás vyzvali, aby sme tancovali. Tú hudbu som už počula. Tanec bol pozoruhodný. Žena jemne drobčila na špičkách, rukami jemne “viala” dopredu, dozadu, hlava sa nežne nakláňala na stranu, zrak sklopený, pohľad neseľný, hanblivý, povedala by som. Podchvíľou pomalé otočky. Muž s doširoka otvorenou náručou akoby ochraňoval ženu a kedykoľvek mohla spočinúť v jeho náručí. Zároveň rytmicky podupával, pripravený skočiť tam, kde je treba, aby ženu svojho srdca ochránil.

Aj keď sa muž a žena v skutočnosti vôbec nedotýkali, tento tanec sa mi zdal veľmi intímny.

Tempo sa však zrýchľovalo a samotný tanec sa postupne menil. Nevieť ako dlho trval, zdalo sa mi, že čas zastal a ja som vnímala len Noleho. A predsa sme sa nikdy s ďalšími pármí nezrazili. Zdalo sa mi, že mnou preteká vlna eufórie, že samotnou radosťou hádam explodujem.

Točili sme sa a nakoniec sme zostali stát' každý s jednou rukou jemne pretiahnutou dolu za sebou a druhou zdvihnutou. Vo chvíli ako hudba skončila sa naše ruky akoby jemne kĺzali po líci toho druhého, hoci sa ho priamo nedotýkali. A potom vo výške našich srdc sa spojili. Druhá ruka sa pridala na ruku nášho partnera. Bolo to dojemné.

Prudko som dýchala z celého toho točenia, no bola som zároveň šťastná ako nikdy. Dívali sme sa jeden druhému hlboko do očí a myslím, že v tej chvíli svet okolo nás ani nebol, až som začula tú hlasnú odozvu. Ešte chvíľu mi trvalo, kým som sa poobzerala čo sa vlastne deje. Dostalo sa nám uznania, že sme tento tanec tak skvele zvládli. My všetci.

Až o hodnú chvíľu neskôr, keď sa obrad Muno končil a my sme v sviečkovom rituály vďačnosti d'akovali, zistila som, že tento tanec bol jednou zo skúšok lásky. Nerozumela

som, no v tej chvíli mi to bolo celkom jedno, pretože som sa cítila nesmierne šťastná.

74 - Nala a Natu

Tak ako Nalu povedal, celý zvyšok týždňa Muno a nasledujúci sme strávili v osade vyvolených. Navštívila som aj tú novú veľkú knižnicu, ktorú sa tu rozhodli vybudovať.

Vždy som milovala to ticho, keď som vkročila hoci len do tej našej domácej knižnice. Môj otec si dával záležať na tom, aby vybudoval dobrú knižnicu s kvalitnou literatúrou. A ja som zbožňovala, už ako malé dieťa, sadnúť si do výklenku s polstrovaným sedením, čítať tam a podchvíľou sa kochať našou krásnou záhradou. Ešte magickejšie to bolo počas zimy, keď za oknami poletoval sneh.

Aj tu bol ten obrovský polkruhový arkier, kde bolo niekoľko pohodlných kresielok. Každé s iným výpletom. Pozorovala som ich a nadobudla som dojem, že každé to kresielko tu má votkaný symbol každého jedného kmeňa tohto ostrova. Pozorujúc ich, ponorenú vo vlastných

úvahách ma tu našiel Nijo. Pristavil sa pri mne a chvíľu so mnou tie kresielka pozoroval, až mi to prišlo smiešne.

“To sú symboly jednotlivých kmeňov?” - predsa len sa ho pýtam, keď už sa tu tak pristavil.

“Áno. Vieš aj ktorý symbol patrí ktorému kmeňu?” - pýta sa zas na oplátku zvedavo on mňa.

Istá som si veru nie, no skúšam: “symbol kvapky by mohol patriť vodným. Vlnka vzdušným. Myslím, že tú horu som videla u ohnivých a kruh by potom patrilo zemským.”

“Správne. Len, nie je to hora ale plameň, preto patrí tento symbol ohnivým. A kruh je naozaj symbolom zemských.”

“A čo vyvolení? Aký je vlastne ich symbol?” - dívam sa na kresielka po okrajoch. Symboly sú o niečo náročnejšie. Jeden vyzerá skôr ako snehová vločka či zdobená hviezda a druhý ako kvet. Ponášajú sa na seba, pozorujem ich a Nijo mi dáva čas. Nakoniec skúsím uhádnuť, ktorý ten symbol patrí zemským vyvoleným a ktorý vyvoleným svetla a Nijo ticho s úsmevom v tvári prikývne.

Potom mi pokynul, aby som ho nasledovala. Ideme do tej miestnosti, kde sa dopĺňali informácie k nasnímaným tabuľkám. Sadneme si do kresielok, popíjame čaj a takmer celé doobedie sa rozprávame. Je mi príjemne, myslím, že som to potrebovala viac, ako som si vôbec pripustila.

Nasledujúci týždeň to bude druhý týždeň v mesiaci a teda bude ďalšie stretnutie Mhinory. Tentoraz v kmeňovej osade vzdušných. Aj Nijo tam pôjde spolu s nami. Nielen pre stretnutie Mhinory, na ktoré bol teraz aj on prizvaný, no tiež pre obrad spojenia, ktorý v tomto týždni podstúpi niekoľko mladých párov. Medzi nimi aj Nala a Natu.

Nijo si nikdy nezaložil rodinu, žil viac komunitným životom, no všimla som si akési prepojenie s Hejou a tak sa ho na to nesmelo pýtam. Chvíľu váha a ja neviem, či som neprekočila tú nepísanú hranicu, či moja otázka nie je moc intímna. Nijova odpoveď ma nakoniec pozýva do hlbšieho poznania vyvolených.

“Je to viac priateľstvo, čo nás s Hejou spája. No máš pravdu, je môjmu srdcu oveľa bližšia ako ktorákoľvek iná žena. Zažili sme toho spoločne veľa a v jednej chvíli sme si obaja mysleli, že by sme mohli prípadne vytvoriť aj pár. Už

vieš, že prv ako dvaja požiadajú o tie prvé požehnania, tak je dôležité stíšenie sa, rozjímanie, zodpovedanie si otázok prečo to vôbec chcem a aký je môj motív.

Vtedy sme si obaja uvedomili, že pre nás oboch je na prvom mieste služba Aurore. Žili by sme viac len vedľa seba ako spolu. To je niečo čo by nás časom mohlo skôr oberať o našu energiu, rovnako ako snaha žiť partnerským životom. Niektorých partnerský a rodinný život celkom vyživuje, vidíš ako rozkvitajú, sú v sile, že aj horu by dokázali preniesť. Aj preto je dôležité mať jasno v tom, s čím vstupujem do partnerského vzťahu.”

Nedá mi a poznamenávam, že oni dvaja by boli ale krásny pár, že harmónia medzi nimi je tak trošku iskrivá.

“Hm,” - na chvíľu sklopí zrak a mne teraz viac pripomína školáčika, ako zrelého muža. Potom sa na mňa pozrie a prehovorí: “vieš, niekedy, keď sa venujeme službe celku dlhé roky, tak v nejakom bode svojho života dáme nakoniec priestor aj tej láske muža a ženy. Neviem ako to bude s nami dvomi, no na Aurore nie je nezvyčajné, že obrad spojenia podstupujú aj staršie páry.

Sami pravdu povediac nevieme. Chvíľu sa nám zdá, že naše priateľstvo je viac, že možno keby sme ho chceli pretaviť do partnerského vzťahu, že by to nebolo to najlepšie. Aj nás čaká čas stíšenia sa a rozjímania. Počas obdobia ticha, počas zimy, sme tu boli hlavne pre tých, čo nás potrebovali. Keď sa skončí druhý týždeň obaja si chceme vyhradiť ten čas pre rozjímanie.”

Som fascinovaná. Páčili by sa mi ako pár, cítila som medzi nimi krásne puto, no možno mal pravdu, že by to v skutočnosti narušilo ich hlboké priateľstvo. No možno nie.

Napokon som chcela vedieť aj čo sa ďalej podniká a či vôbec niečo, s tým tajomným odkazom na trinástej tabuľke. Jeho oči sa okamžite rozžiarili ešte viac.

“Pamätáš na ten symbol čo sa ti ukázal v sne?” - prikývnem a Nijo pokračuje: “ten symbol je na mieste starých ruín. Lenže veľmi blízko sú včelie úle. Tie nijako nechceme narúšať, ten med je vskutku niečo výnimočné. Už po stáročia tam tie úle sú. Nevieme celkom ako to teda urobiť. Tú zem a kvety čo tam rastú nechceme zničiť, len preto, aby sme uspokojili svoju zvedavosť.”

Aj preto teraz bude stretnutie Mhinory práve u vzdušných. Veríme, že spoločne by sme mohli nájsť spôsob, ako nasnímať čo je pod povrchom, bez toho, aby sme porušili samotnú zem.”

Vôbec si to neviem predstaviť, no vzápätí si uvedomujem, že som sa tu už stretla s takými vynálezmi, že nerozumiem, čomu sa vlastne ešte čudujem.

Boli to vskutku príjemné chvíle. Vždy som bola rada, keď si na mňa Nijo našiel čas. Od objavenia trinástej tabuľky, zámeru vybudovať priamo v kmeňovej osade vyvolených veľkú knižnicu bol hodne vyt'azený. No zároveň št'astný. Bol vo svojom živle. Náš rozhovor sme ukončili vreľým objatím.

O niekoľko dní sme sa vychystali na cestu do kmeňovej osady vzdušných. Bola som vzrušená. Thulina bola plná do posledného miestečka. Cesta ubiehala v pokojnom tempe, nikde sme sa tentoraz nezastavovali. Ako som sledovala tú ubiehajúcu krajinu napadlo mi ešte niečo, na čo som sa zabudla spýtať. No tentoraz som nechcela rušiť ticho, ktoré sa rozhostilo v thuline. Zdalo sa, že všetci sú ponorení vo vlastných myšlienkach.

Na moje počudovanie, cesta ubehla celkom rýchlo. Ubytovali sme sa v host'ovských domoch, až na Henu, ktorá sa vydala za svojimi drahými. Tešila som sa na Nalu. Aj keď sme sa pred časom stretli v Roraime, zdalo sa mi, že ubehol dlhý čas, čo sme sa videli.

Nala sa už niekoľko dní pripravovala na obrad spojenia. Bola tichá a hodne času trávila rozjímaním a so ženami v dome žien, ktoré najmenej pred siedmymi rokmi podstúpili obrad spojenia.

Bola iná, neviem ako by som to pomenovala. Privítali sme sa dlhým, vreľým objatím. Potom ju objal aj Nalu. Od svojich rodičov dostala tiež požehnanie na novú cestu životom. Bolo to dojemné a mne len tak poletovali motýle v bruchu.

Blížil sa čas stretnutia Mhinory a host'ovské domy priam praskali vo švíkoch. Boli tu všetci vodcovia a vodkyne z celej Aurory. Zdalo sa, že to ide dobre, aj keď Nijo mi prezradil, že to tentoraz bude trvať niekoľko dní. Záležalo im na ich rozhodnutiach, cítili záväzok voči životu a ďalším generáciám.

Stretnutie Mhinory trvalo nakoniec štyri dni a potom prv akoby sa všetci vydali do svojich osád, väčšina tu pobudla na slávnosť obradu spojenia. Tentoraz tých párov, ktoré sa ho rozhodli podstúpiť bolo naozaj dost', až som premýšľala ako sa všetci naraz zmestíme do Thary.

Zostala tu aj Jela, predchádzajúca vládkyňa ohnivých. Nevieť vlastne prečo, no obľúbila som si túto jemnú ženu, oplývajúcu veľkým súcitom.

V predvečer samotného obradu, tak ako je zvykom, sa Nala ponorila do očistného kúpeľa. Bola viac tichá, ponorená vo vlastnom prežívaní. Túžila som jej byť na blízku a na niekoľko okamihov ma do domu žien prizvali. Áno, Nala bola vlastne mojou prvou priateľkou na Aurore.

A prišiel ten deň. Deň kedy Nala a Natu spoja svoje životy.

Ráno pred obradom sme sa v malej skupinke vydali k domom. Niekoľkým sme ozdobili dvere kvetmi a stuhami. Jeden z týchto domov bude po obrade spojenia patriť Nale a Natuovi.

Ženy, ktoré už boli v spojení s mužom, v dome nachystali aj lôžko. Pre spoločné intímne chvíle to bolo lepšie ako

spacie siete. Podobalo sa to na lôžko na akom ma v tých prvých dňoch v osade liečiteľov masírovali. Priamo na zemi, príjemne mäkké, no nie moc. Ženy ozdobili toto lôžko krásnymi kvetmi, no nás, čo sme ešte neprešli obradom spojenia, povedala by som slobodné, nechceli vpustiť dnu.

Mne a ešte jednej dievčine však dovolili priniest' lupienky kvetov až do domu. Uvedomila som si, že obe máme šaty previazané stuhou, ktorá vypovedala o našich prvých požehnaniach. Myslím, že aj preto nás dve pustili dnu, hoci len na chvíľu.

Dom bol jednoduchý, mal len základné veci. Počas nadchádzajúceho roka, si ho budú spoločne vylad'ovať, no na začiatok to plne postačovalo. Bolo tu napokon všetko čo potrebovali.

Nastal okamih tak dlho očakávaný. Obrad spojenia sa pomaly začal. Veru nebolo jednoduché pomestiť sa do Thary, ako som sa aj domnievala. Nevieť čím to presne bolo, či tým množstvom párov, či tým množstvom ľudí čo tu boli, no vzduch bol priam nasiaknutý nekonečnou láskou a radosťou.

Celý obrad trval dlho. Osem párov sa prepojilo. Ako som to všetko pozorovala, zdalo sa mi hádam, že sa vznášam, bola som tak plná dojemných pocitov. Zdalo sa mi, že tentoraz to prežívam o niečo silnejšie. Nevedela som v tej chvíli koľko času uplynie, kým tu, či v inej Thare budem stáť ja, prijímať spoločné požehnania a vyjadrovať sľuby.

Neboli to sľuby na aké som bola zvyknutá z domoviny. Nesľubovali si “kým nás smrť nerozdelí, ani v chudobe či v bohatstve”, nič také napokon na Aurore ani nebolo. Sľubovali, že sa svojej vzájomnej lásky nevzdajú, ani keď budú prechádzať temnou nocou, že ju budú pestovať a starať sa o ňu, tak ako sa už od malička učili starať sa o svoj Theia stromček.

Áno, tak to vnímali. Nebrali to tak, povedala by som ľahkovážne, že ľúbime sa a to stačí. Nie. Do vzájomného vzťahu vždy vstupovali s tým, že sa oň budú obaja starať, že budú vnímaví voči svojim i partnerovým pocitom a potrebám.

Načúvala som teraz pozornejšie, aspoň tak sa mi sprvu zdalo, no potom som si uvedomila, že dnes, po tých našich prvých požehnaniach s Nolem to ja sama vnímam inak.

V jednej chvíli som si spomenula, ako raz mamka hovorila, že niekedy si len viac namýšľame ako by sme sa v nejakej situácii zachovali, či ako by sme sa cítili. Ale, až to priame prežívanie nám ukáže, že sme sa mohli aj mýliť, i to, čoho v nás samých sa daná situácia dotýka. Musela som sa usmiať pri tej spomienke a po líci mi stiekla slzička.

Oslavy tentoraz trvali naozaj dlho. Prebúdajúca sa jar s hrejivými lúčmi mala to kúzlo, čo vzbudzovalo radosť zo života, chut' tancovať, viac sa len tak smiať, ako deti, čo sa potešia hoci len vetríku čo im roztrapatí vlásky.

Uvedomila som si, že vlastne neviem aký symbol si Nala a Natu zvolili na svoje náramky spojenia. Bola som zvedavá, no obaja mi akosi unikali a točili sa vo výre tanca. Aj my s Nolem sme sa mu oddali, tomu nádhernému tancu.

Večer keď som si napokon ľahla do svojej spacej siete, v mysli mi behali všetky tie obrazy z toho nádherného dňa, moje dojmy a pocity. Usmievala som sa a v rukách držala malý kvietok, ktorým ma Nole obdaril pred samotným obradom.

Myslela som aj na Naluho. Počas obradu som ho chvíľu pozorovala. Uvedomila som si, že on je zrejme jeden z tých, čo uprednostnia komunitný život, pred partnerským a rodiným. Bol ako osamelý jazdec.

Myslela som aj na Nijove slová z nášho posledného rozhovoru, že pre niektorých je dôležitejšia služba Aurore, že ich deťmi sú všetky deti, ktoré ich potrebujú. Vtedy som z toho mala zmiešané pocity. No keď som tú chvíľu sledovala Naluho, vedela som, že je to v poriadku. Ich láskavá náruč nebola o nič menšia ako tých, čo sa rozhodli pre rodinný život a vlastné deti.

Nijo hovoril o tom, že tie aktívne roky, kedy sú najviacej v sile jednoducho venujú službe a až neskôr sa otvoria spoločnej láske. Vtedy sa mi to zdalo divné. Tu si ľudia uchovávali dobré zdravie a aj životné sily do vysokého veku. Ale keď som počas obradu sledovala Naluho, pochopila som, čo tým Nijo myslel.

A mne mysl'ou bežala otázka, či Nalu niekedy otvorí svoje srdce nejakej žene. Aká by bola? Zaspávalo sa mi slastne s úsmevom na perách, mysl'iac na lásku, ktorá dnes bola hádam hmatateľná.

75 - Cesta k zemským

Druhý deň po obrade spojenia sme každý pár navštívili v ich novom dome a predali im dary. Boli to skôr krátke zastavania, len na priedomku, kde sa im odovzdali dary a vodkyňa vzdušných im znovu požehnala. Bolo to skôr ako taká malá procesia. Tri páry boli z blízkych osád a tam sa vybrala s malou skupinkou tiež.

Podvečer som sa stretla aj s Nalou, vyobjímali sme sa, celá žiarila, priam sa vznášala. Bola som zvedavá na všetko a predsa keď sme boli spolu, tak som len mlčky vnímala jej šťastie. Slová neboli v tejto chvíli ani potrebné. No ukázala mi svoj náramok spojenia. Bol zo zvláštneho kovu, pre mňa neznámeho, no veľmi krásneho. Jeho farbu som nevedela identifikovať, akoby sa pod svetlom menila.

Na moje prekvapenie za svoj spoločný symbol lásky si zvolili hviezdu. Text tu zatiaľ nemali žiaden, čo ma prekvapilo.

“Dlho sme premýšľali a vždy keď sme si mysleli, že už to máme, spýtali sme sa seba samých či je to ono. A odpoveď

bola vždy “nie”. Je to jedna zo skúšok lásky, a slová na náramkoch musia byť jasné najneskôr do prvého opakovania obradu spojenia. Je to zvláštne, no keď sme sa ráno prebudili, tak sme to vedeli, až sme sa smiali.”

“A teda?” - horím nedočkavosťou.

“Hm, “láskou kvitnem.” - odpovedá celkom jasne.

“Niekedy tie správne slová páry odhalia až počas toho prvého spoločného roku, ale ty mi povedz.” - zdvihla pritom obočie a ukázala na moju stuhu vyjadrujúcu prijatie prvých požehnaní.

Smejem sa a zrejme aj červenám, napokon hovorím ako malá zaľúbená školáčka.

“Áno, ja a Nole, ... rozhodli sme sa spojiť naše životy.” - vlastne, v tejto chvíli ani neviem čo jej povedať, všetko je pre mňa také nové, viem len, že sa pre tú stuhu cítim tak podivne. Zdá sa mi akoby sa na mňa ľudia dívali inak, no možno sa mi to len zdalo.

“Som rada, že ste sa konečne odhodlali.”

“Konečne? Ako to myslíš?” - som celkom zaskočená.

“No, ja neviem, ale od začiatku sa mi zdalo, že patríte k sebe.”

“Vážne? Mne to teda chvíľu trvalo uvedomiť si to, aj keď vždy v Noleho prítomnosti sa mi srdce rozbúšilo a rozžiarilo.”

“To je v poriadku. U druhých si to asi ľahšie všimneme, máme ich ako na dlani, s odstupom. Uvedomiť si, čo práve prežívam, ak som ešte partnerskú lásku k nikomu necítila, môže chvíľu trvať. Je to proces a myslím, že je to tak dobre.”

“Smiem sa niečo spýtať? Toľko krát mi to už napadlo, ale nezdala sa mi vhodná chvíľa a potom mi to vyfučalo z hlavy.” - Nala ma pohľadom povzbudzuje a tak sa teda pýtam, ako je možné, že tanec sa považoval za skúšku lásky.

“No vlastne je to prosté. Hudba je pre nás dôležitá. Rovnako ako aj ticho. Zrejme vám ale hrala hudba, kde si rozoznávala nejaké sekvencie, čo ti boli známe, no hudba sa aj nečakane menila, bola iná, nepoznaná.” - súhlasne prikyvujem a Nala pokračuje: “je to, ... akoby odrážala našu

pút' životom. Aj život prináša nečakané okamihy. Ide o to, ako sa viete zladit', ako sa viete vnímať, keďže neviete ako sa bude hudba ďalej vyvíjať. Preto je skúškou lásky aj tento nevšedný tanec." - usmieva sa spokojná so svojim objasnením. Zmysel mi to aj dáva, no aj tak sa mi to zdá tak trošku zvláštne. To čo však Nala povie ďalej úplne zastavilo moju myseľ.

"Zrejme sa vám v ňom darilo obzvlášť dobre." - a pritom ukazuje na konce mojej stuhy. Tam sú vyšité tri pásiky belasou farbou. Nechápavo sa na ňu dívam a celkom nerozumiem ako vie, že náš tanec všetkých čo mu prihliadali ohromil.

"To nie je obyčajná stuha, ktorá hovorí o vašich prvých požehnaniach. Vždy keď podstúpíte skúšku lásky, ženy ti na ňu vyšijú príslušné symboly. Tie tri belasé čiarky čo tam máš znamenajú, že ste si v skúške tanca počínali mimoriadne dobre. Tá zelená zas, že ste podstúpili aj skúšku odlúčenia, ktorú ste úspešne zvládli."

Priznávam, nezmohla som sa na slovo. Vôbec som to netušila. Nepochybovala som, že každý na Aurore vedel,

čo každá tá výšivka na stuhe znamená, no ja nie. Ani mi nenapadlo, že by to mohlo niečo znamenať.

"Počkaj, spolu s nami, Henou a Zuluom o tieto prvé požehnania požiadal ešte jeden iný pár. Vlastne som si to doteraz neuvedomila, no ona mala len jeden taký belasý pásik vyšitý. Takže to znamená, že moc im to nešlo? Oni sa hodne pritom nasmiali, keď sa hudba menila a akoby sa vtedy zamotávali, ale vlastne potom už neviem, moc som ich nesledovala."

"Zrejme áno, alebo tak to bolo vyhodnotené. Smiech pomáha zvládať náročné situácie života, no nie vždy je celkom vítaný. Možno dostanú ešte príležitosť, aby si ho ešte vyskúšali."

"A ako to šlo vám dvom s Natuom?"

"Veľmi dobre. Väčšina párov získa dva pruhy na stuhe prvých požehnaní. Už to sa považuje za skvelé a nám sa podarilo zatancovať túto skúšku lásky práve na tie dva. Célie, tri pružky signalizujú excelentné prepojenie medzi vami. Také, ktoré strháva aj ostatných, to ktoré otvára

srdcia druhých už len tým, že sa na vás dvoch v tanci dívajú.”

Len som zaklipkala očami po týchto jej slovách. Priblížil sa čas večerných zvyklostí a keďže boli novým párom a naviac vyvolení, tak dnešný večerný spev Lumo budú viesť z centrálného pavilónu oni dvaja. Ja a Nole sme boli prizvaní tiež.

Ak som si doteraz myslela, že moje zážitky so spevom Lumo boli veľkolepé, tu prišlo niečo nové. Neviem či to bolo tým, pod akými nádhernými emóciami som bola, či tým čo mi len pred chvíľou prezradila Nala, no môj spev Lumo od toho dňa znel pevne. Ak som doteraz občas zapochybovala, či mi to pôjde tak ako minule, od tejto chvíle som vedela, že spev Lumo, je v mojej krvi.

Keď sme skončili, Nala, Natu a aj ostatní, čo ma ešte nepočuli spievať ho, sa mi jemne s uznaním uklonili. Prekvapilo ma to, no pokorne som toto ich uznanie prijala. Nole sa len usmieval.

Zostali sme tu ešte dva dni a mne bolo krásne na duši. Kmeňová osada vzdušných bola prvá, kde som pred

rokom zakotvila na mojej púti po ostrove. Myslím, že aj preto mala svoje osobitné miesto v mojom srdci. Až tu v tejto osade som si začala uvedomovať svoje city k Nolemu.

Jar sa rozbiehala a my sme sa mali pobrat' k zemským. Ich osada bola na juhu ostrova a z toho čo som už vedela, tak tam malo byť teplo. Na tejto východnej strane, v kmeňovej osade vzdušných, sa to stále viac podobalo na jar akú som poznala zo svojej domoviny.

Jedného rána sme sa teda vychystali na cestu. Ja, Nole, Nalu a tiež Hena a Zulu, ktorí mali namierené do mesta Aménia, no časť cesty pôjdeme všetci pospolu. Na poslednú chvíľu sme sa rozhodli, že aj my by sme sa mohli zastaviť v tomto meste.

Väčšinu našich vecí do osady zemských zobrala prepravná kapsula, rovnako ako aj naše Theia stromčeky. My sme potom cestovali pomocou thuli, teda až k mestu Aménia. Odtiaľ sme už mali kráčať peši.

Thuli som zbožňovala. Tie momenty keď sa cesta kľukatila a ja som ju jemne naklápala, to bolo vzrušujúce. Cestu som si užívala, tešila sa ako malé dieťa z vianočného

stromčeka. Asi po hodine sme si spravili prvú zastávku. Ráno sme jedli skôr striedmo, no teraz sme sa posilnili plodmi rarika. Všetko vo mne sa tetelilo radosťou. Tou bezstarostnou, tou čistou detskou. Bolo mi naozaj dobre.

Cesta do Aménii nám trvala niečo vyše troch hodín. A poviem vám, dych sa mi tajil, keď sme sa len priblížili. Mesto malo úplne inú atmosféru na akú som bola doteraz zvyknutá. Nevedela som údivom ani zatvorit' ústa. Tu taktiež tie hlavné príjazdové cesty, v závislosti z ktorej strany sa do mesta vstupovalo, boli lemované alejami stromov. Za nimi pozdĺžne niečo ako parky a až za nimi dlhé, dlhé budovy. Len sem tam boli prerušené otvorom, cez ktorý sa dalo prejsť cez ďalšie parčíky až k samotným domom.

V hlave som lovila, čo mi už o Aménii povedali. Hena a Zulu tu majú nejakú úlohu, no aj tak budeme zrejme túto noc bývať spolu. Veľký centrálny pavilón bol ozaj veľký. Zastavili sme v jeho blízkosti, privítali nás a ukázali nám kde túto noc strávime. Ja a Hena budeme spať spolu, muži samostatne.

Henu hneď vzali za akýmsi mužom. Len sa napila čistej vody a dopriala si chvíľu v tichu. Potom vyrazila tam, kde bola potrebná. Aj keď nebola vyvolená, v mnohom sa jej dar podobal tomu ako pracovali vyvolení.

Ja som bola nabitá energiou, necítila som moc potrebu oddýchnuť si. Podobne na tom boli aj ostatní a tak sme sa vydali na potulky okolím. Pridal sa k nám aj vyslanec vodných. Práve v ich časti bola jedna z budov určená pre vyvolených a ich prácu. Bola obrovská.

Každý kmeň tu mal, dalo by sa povedať, štvrtinu z celého mesta, podľa svetových strán, tak ako boli na ostrove kmeňové osady. A tak vodný mal severnú časť mesta, vzdušný východnú, ohnivý západnú a zemský kmeň bol v južnej časti. Budovy, ktoré boli najbližšie k centrálnemu pavilónu však slúžili všetkým.

Manu nás najskôr zaviedol do centrálného pavilónu. Na zemi bola vykladaná mozaika, ktorá symbolizovala spojenie jednotlivých kmeňov. Na chvíľu som si zatvorila oči a nechala toto miesto na seba pôsobiť. Potom sme vyšli hore na vrchný pavilón, ten z ktorého sa každé ráno i večer rozoznieva spev Lumo. A my sme na dnes večer a

nasledujúce ráno k nemu boli prizvaní. Toto miesto bolo ohromné.

Aj keď budovy boli celkom vysoké, tak príjazdové cesty s centrálnym pavilónom boli v skutočnosti o jednu či hádam aj o dve úrovne vyššie. Preto nič nebránilo tomu, aby sa spev mohol mestom rozliehať.

Potom nám Manu ukázal jeden menší park v štvrti vodných. Zaplavil ma veľmi podivný pocit ako som ním prechádzala. Zdal sa mi známy, keď tu som si spomenula čo sme sa len nedávno rozprávali so Zuluom. Prechádzala som týmto parčíkom v nemom úžase. Nole postrehol, že sa so mnou niečo deje, no myslím, že Zulu mu naznačil, že potrebujem čas na to, aby som to vstrebała.

Tento park nebol nejako zvlášť veľký, snád' len o niečo väčší ako záhrada v sídle mojej starej mamy a predsa si boli tie dve vzdialené miesta tak podobné. Ani verit' sa mi tomu nechcelo.

Podvečer, keď sme na chvíľu osameli, vyrozprávala som Nolemu k čomu nás priviedol rozhovor so Zuluom. Nole bol prekvapený.

“Vieš, že niektorí naši ľudia sú aj na pevnine, no ak sa aj stretli, ctíme si čistotu spojenia ženy a muža, preto sa mi nezdá pravdepodobné, že by tvoja mama bola potomkom toho zrejmeého Aurorana.”

“Áno, už som na to myslela. Nevieam prečo sa moja mama domnievala, že by to mohlo byť tak. Možno len posudzovala podľa toho, ako to na pevnine občas je.”

Nole prikývol, že to by dávalo zmysel, no vzápätí ma celkom odrovnal.

“Malo by sa dať dohľadať kto to bol a ak sa ten muž vrátil na Auroru, myslím, že by si sa s ním mohla stretnúť.” - Nole to povedal tak pokojne a pritom mne sa pri týchto jeho slovách roztočili hádam všetky kolovrátky v hlave, až mi v nej z toho hučalo.

Dívala som sa naňho vyjavene. Znelo to tak jednoducho, stretnúť sa s mužom, ktorý podľa všetkého bol tajnou láskou mojej starej mamy. Premýšľala som koľko má teraz rokov, či je naozaj späť na Aurore a aký vlastne je.

Moje úvahy však vyrušil blížiaci sa večer a večerné zvyklosti so spevom Lumo. Nevedela som, ako budem

vediet' spievať keď som tak rozrušená. No vo chvíli ako som vyšla na horné podlažie pavilónu, všetko to zo mňa opadlo. Na chvíľu som sa dotkla svojho srdca, tak ako sme to zvykli robiť, keď sme sa pripravovali na tento spev. Zatvorila som si oči a vyslala otázku tomuto ostrovu, či ten neznámy muž je niekde tu a či sa môžeme stretnúť. Potom som rozhodne zdvihla svoju hlavu a spolu s ostatnými začala spievať pieseň Lumo.

Bolo to ohromné. Až keď sme dospievali spomenula som si, že každý kmeň tu má aj svoj malý pavilón kde tiež každé ráno i večer vyvolení vedú tento spev. Ich spev bol ako odpoveď, ozvena na ten náš spev. Hrialo ma na srdci. Bol to silný a nádherný zážitok. Nielen večer keď som bola plná silných emócií, no tiež ráno, keď som v sebe našla ticho.

Po rannom speve Lumo sme my traja pokračovali v ceste. Rozlúčila som sa s Henou a Zuluom, jeho pohľad ma ubezpečil, že všetko bude v poriadku, akokoľvek sa to teraz celé zdá. Nepochyboval o tom, že nájdem toho záhadného muža. Hoci poznamenal, že možno pravdu nájdem aj skôr. Tomu som spočiatku nerozumela. Až mi to

s Nolem objasnili, že niekedy postačí tá pravda, ktorú cítime vo svojom srdci, že nie vždy je potrebné pátranie a jej hľadanie.

Hena a Zulu tu ešte niekoľko dní zostanú a my sme v našej ceste nakoniec pokračovali opäť pomocou thuli. No už len v časti tejto ešte dlhej cesty. Thuli sme v skutočnosti mali priniesť do osady, ktorá bola na tejto našej ceste a nechať ich tam. Bola som za to rada a ten čas na thuli som si užívala.

Cesta ubiehala dobre, no my sme sa nakoniec ešte pristavili v jednom Mhenea dome regenerácie. Strávili sme tam niekoľko hodín. Muži sa rozprávali so slúžiacimi. Boli radi, že sme tu, Nole ponúkol spev Thia pre diet'a. Bolo dojemné sledovať ho pri tejto jeho práci. Myslím, že v tom bol jeho dar. Diet'at'u sa zjavne uľavilo, pospalo si a aj keď spočiatku nevyzeralo vôbec dobre, zrazu len vyskočilo akoby sa ani nechumelilo.

Spočiatku keď som videla tieto ich rýchle uzdravenia, ohromne rýchlu regeneráciu, tak som tomu len ťažko verila. No za ten čas, čo som tu, som to videla už toľko krát. Bol to fascinujúci proces.

Diet'a bolo v poriadku a my sme pokračovali v ceste. Tomuto som stále celkom nerozumela. Ako vedeli, že majú zísť z plánovanej cesty, že tu budú potrební? Toto som stále netušila a pre túto chvíľu som sa vzdala úvah o tom a opäť si užívala jazdu na thuli.

Podvečer sme došli do osady, kde boli thuli potrebné. Na noc sme tu zostali. Bola to malá osada a oni sa cítili poctení tým, že thuli im priniesli rovno vyvolení. Požiadali ich o spev Lumo. Myslím, že mňa nevedeli rozoznať, že vnímali, že nie som Auroranka, no miatla ich moja stuha prvých požehnaní.

Ten večer som spievala spev Lumo spolu s Naluom. Len my dvaja. Nole ho teraz nespieval, myslím, že v ňom stále doznieval spev Thia z popoludnia. Ľudia sa zišli v strede osady a čakali na náš spev. Videla som ich tváre, akí sú vd'ační za toto požehnanie. V ich osade sa priamo spieval len raz za čas. Každá, aj tá najmenšia obec patrila do správy nejakého kmeňa a vodca či vodkyňa vždy zabezpečili, aby najmenej raz ročne im bol tento spev dopriaty priamo v osade. Inak len z diaľky vnímali túto jemnú vibráciu čo spev Lumo so sebou niesol.

Jedna zo žien ma potom požehnala. Nebola som si celkom istá či rozumiem správne týmto požehnaniam, no pri večernom hodovaní mi to jedna dievčina objasnila. Boli to požehnaná na spoločnú cestu s Nolem. Povedala, nebuď prekvapená, keď ťa teraz staršie ženy budú takto požehnávať. Rady to robia. A ja som sa naozaj cítila požehnaná a vd'ačná.

Ráno sme opäť túto osadu obdarili spevom Lumo a po rannom hodovaní sa pobrali ďalej peši. Cesta nám trvala dva dni a ja som bola rada, keď som uvidela tú povedomú príjazdovú cestu, po akej sa vchádza do kmeňových osád. Boli sme v cieli. Podnebie tu bolo celkom iné a mňa naplňalo radosťou. Plná dojmov z cesty uplynulých dní, som sa vd'ačne ponorila do čistých vôd malého vodopádu pri host'ovských domoch. Zaplavil ma blahodárny pocit čistoty a znovuzrodenia.

76 - Nové plody

Ubytovali nás v host'ovských domoch na konci osady. Akokoľvek som poznala zvyčajnú architektúru kmeňových osád, táto sa mi zdala iná. Medzi domami boli mini polička a ďalšie na úbočiach. Vytvárali veľkolepý terasovitý systém, až sa mi hlava z neho točila.

V izbe, ktorú mi prideliť budem nateraz sama. Vlastne som sa tomu aj potešila. Bol to druhý deň čo som tu bola, keď som si to všimla. Moja Theia mala znovu plody. Rodila ich v podstate celoročne s dvoj až trojtýždňovými prestávkami. A teraz znovu nadišiel čas, keď po odmlke tento malý stromček urodil svoje plody.

Plody však mali teraz inú farbu na akú som bola zvyknutá. Ponášala sa viac na farbu fuksie, ako na zvyčajnú malinovú. Hodnú chvíľu som ju pozorovala, dokonca samotné plody sa mi zdali pevnejšie, ako doteraz. Aj listy mali jasnejšiu farbu.

Nemala som ani potuchy čo to znamená.

Začali sa ranné zvyklosti a aj ja som sa nachystala privítať nový deň, s pokorou a niečím čo som doteraz stále nevedela pomenovať. Nebola to nádej, či radostné očakávanie, bolo to niečo viac. Akoby vedeli, že nech sa udeje čokoľvek, tak to privítajú s vďakou. Nech sa udeje čokoľvek sú pripravení byť tým dobrodruhom života. Fascinujúci prístup k životu.

Po rannom hodovaní som sa presunula k Tine, vyvolenej zeme, ktorej v týchto prvých dňoch budem pomáhať. Pripomínala mi Zoru. Aj ona bola krásne upravená a zjavne milovala prípravu práve týchto malých krásností pre ženy.

Najskôr sme si uvarili čaj. Chutil neobyčajne, jeho farba bola ako farba ružového grepu. Chut' som nedokázala vôbec identifikovať, no bola lahodná. Prv ako sme sa pustili do práce, sme sa na chvíľu posadili v tône stromu a rozprávali sa. Viac menej, ma uviedla do toho, ako to tu funguje. A ja som poznamenala, že môj Theia stromček urodil nové plody, no inej farby ako dosiaľ.

“Povieš mi viac o tej farbe?” - pýta sa so záujmom a pritom si odchlipne z čaju. Opisujem jej ju a dodávam, že plody sú aj pevnejšie.

“Nechaj im ešte také dva dni a potom sa na ne spoločne môžeme pozrieť ak súhlasíš.” - isteže som súhlasila. Tá farba bola priam magická, no nevedela som čo si o tom mysliet’.

Pustili sme sa do práce. Veru, veľmi mi to pripomínalo môj prvý deň so Zorou, až som sa musela smiat’ a Tina sa ma na to spýtala. Povedala som jej o Zore, ako mi ju pripomína, ako aj naša práca.

“Ááá, Zora.” - zvolala s pobavením Tina. “Áno, Zora veľmi miluje tvoriť tieto krásnosti, vlastne som sa to naučila od nej a hneď som sa do toho zamilovala. Aj ženy tu v tejto osade a pril’ahlých, sa radi krášlia. Keď si bola v kmeňovej osade ohnivých, neviem či si sa stretla s Kalou. Ona je úžasná šperkárka. Muži radi svoje ženy obdarovávajú jej šperkami. A každá žena sa cíti byť poctená.

Jednoduchý šperk si vie vyrobiť hádam každá jedna, ako aj muž pre tú svoju milovanú. Ale Kaline šperky sú

jedinečné. Robí ich každému na mieru. Akoby do nich otláčila niečo zo samotnej duše tej, ktorá jej šperk bude nosiť’.”

Tina sa necháva unášať krásnou prácou a ja si uvedomujem ako pri tých slovách žiari. Krása je zrejme súčasťou jej esencie, hoci ešte celkom nechápem ako a v čom sa plne prejavuje. Na to uvedomenie si zrejme budem musieť nejaký čas počkať’. Teraz len vnímam to jej nadšenie. Potom sa upokojí a my sa vrátíme k práci.

Všetko to tu vonia. Pracujeme hlavne so sušenými lupienkami kvetov, no vôňa je aj tak dost’ výrazná, priam sa vznášam na voňavých obláčikoch. Ponáša sa na vôňu ruží zo záhrady mojej starej mamy. Poobede sme si sadli na priedomok a rozprávali sa. Zajtra dokončíme, čo sme dnes začali. Na zvyšok dňa mám voľno a teším sa ako tu preskúmam okolie. Rada by som našla Tharu zemských. Nie je to ťažké keď viem, kde sú zvyčajne Thary v kmeňových osadách umiestnené.

A tak sa vydávam na malú výpravu. Kráčam pomaly. Áno, už vidím to známe drevo chodníka do Thary a tak sa vyzúvam. Väčšina tu chodí bosky, no mne hoci

jednoduchá, no predsa obuy, čo chráni moje chodidlá pred malými kamienkami vyhovuje viac.

Jemne našlapujem, načúvam spevu vtákov a vdychujem vôňu neznámych kvetov. Thara zemských. Miesto hlbokého pokoja a mieru. Na chvíľu som si zatvorila oči. Teda aspoň sa mi zdalo, že to bola chvíľa. Bola som tu sama a na mňa dýchalo toto veľkolepé miesto. Nie, nemalo tú veľkoleposť katedrál, povedala by som, že toto miesto oplývalo ešte väčšou.

Sadla som si na členky a pobudla tu hodnú chvíľu v modlitbách. Mysľou sa mi premietali obrazy z celého môjho pobytu na tomto ostrove a bola som naplnená hlbokou vd'ačnosťou za život. Vedela som, že vstupujem do novej etapy svojho života a moc som netušila aká vlastne bude.

Nole sa hodne presúval po celej Aurore. Vedel sa okamžite naladiť na to čo je potrebné a tak vždy šiel tam, kde bolo potrebné hlbšie uzdravenie za pomoci spevu Thia. V ňom bol naozaj skvelý. No nielen to. Nole šiel vždy tam, kde z nejakého dôvodu chýbal vyvolený svetla. Zväčša na niekoľko dní. Či už potreboval regenerovať a zastúpiť,

alebo bolo potrebné podstúpiť nejakú cestu. Všade tam pomáhal Nole.

Aký teda bude náš spoločný život? Chvíľu som sa motala v týchto úvahách, potom som ich prepustila a len sa pomodlila, aby sme v našom spoločnom živote obaja pocit'ovali radosť a mohli rozvíjať naše dary. Stále som si nebola istá tým svojim. Boli to skôr len krátke momenty, malé uvedomenia, no istotu som zatiaľ nemala.

Myslím, že som tu strávila oveľa dhlší čas, ako som pôvodne plánovala. Pomaly som sa vracala späť k host'ovkým domom. Vnímala som aj závan tej známej vône mora. Áno, bolo na dohľad, no dôjsť k samotnému pobrežiu ako som už o niekoľko dní zistila, zabralo celkom dosť času. No tu sa aj tak nikto neponáhľal.

Ubehli dva dni a ja som znovu do ruky jemne chytila plod môjho Theia stromčeka. Farba sa nezmenila, no mierne zmäkol. Povedala som to Tine a ona navrhla, že keď skončíme, tak sa naň môžeme spoločne pozrieť.

Práca mi šla od ruky, už som veru nebola roztrasená a neistá ako kedysi. Bola som sústredená na to čo robím a

počas práce, aj keď Tina bola zvyčajne výrečná až až, sme ticho pracovali a hovorili si len to podstatné.

Po práci sme si opäť sadli na priedomok. Bol to tu taký zvyk. Napokon, väčšinu dňa sme počas roka trávili vonku. Snáď výnimkou bola Roraima v zimnom období. Bolo to jediné miesto kde sa dalo hovoriť aj o plnohodnotnej zime.

Potom sme sa vybrali pozrieť moju Theiu.

Tina hneď ako ju zbadala sa zo široka usmiala, pozrela na mňa a pokojne, hlbokým hlasom, prehovorila:

“Myslela som, že to bude takto. Je čas Célie drahá, na jeden špeciálny kúpeľ.” - tvári sa celkom tajomne a vyzve ma, aby som si sama utrhla niekoľko plodov.

Potom ma odvádza do domu žien, s jednou ticho prehodí pár slov a už aj sa všetko dáva do pohybu. Tina prizvala ďalšie ženy. Medzitým mi jedna zo starších žien čo tu je, pokynula aby som ju nasledovala. Pomohli mi zobliecť si šaty a mojej pozornosti neuniklo, s akým uznaním sa pozrela na tie vyšité pásiky na mojej stuhe prvých požehnaní.

Ocitla som sa zrazu celkom nahá. Vôbec som si nebola vedomá toho, čo sa bude diať, no dôverovala som im. Ďalšia zo žien uvoľnila stuhu z mojich vlasov a rozčesala ich. Všetko robili v tichu. Medzitým sa pripravil kúpeľ. Plody mojej Theii tu boli tiež, no tie doň vložili až vo chvíli keď som prišla k tej veľkej kruhovej kadi, vani, či ako to vlastne nazvať. Bola veľmi podobná tej v akej som sa kúpala v osade liečiteľov.

Voda lákala, voňala a bola zjavne dostatočne teplá, pretože sa z nej parilo. Vstúpila som do nej. Mala zvláštnu farbu, akoby mliečnu, s jemnou farbou broskýň. Vo chvíli ako som sa ponorila, zdalo sa mi, že voda jemne bublinkovala. Bol to nevšedný a dosiaľ nepoznaný pocit. Zatvorila som si oči, bolo mi v tej chvíli vlastne aj jedno čo sa bude diať. Už len tá vôňa. Voda sa mi zdala jemne olejová a zamatovo pohládzala moje telo.

Celý ten obrad sa ponášal na to, čo som pred mesiacmi zažila v horskej osade liečiteľov. A predsa som sa teraz cítila inak. Vedela som, že vstupujem do novej etapy svojho života a tento kúpeľ akoby pomáhal zanechať všetko to, čo bolo potrebné, aby som do tejto etapy

vstúpila očistená, aby som sa ľahšie vedela otvoriť tomu prichádzajúcemu.

Bolo mi blažene, na duši i na tele. Aj teraz ma masírovali dve ženy, vo vode i na lôžku. A potom ma tak ako vtedy, teraz tak vzdialenom čase, zabalili do príjemne nahratých plachiet. Ani neviem ako, no zaspala som.

Prebudila som sa až na druhý deň ráno na úsvite. Krásne oddýchnutá, plná nových síl. Akási žena mi priniesla miskú teplej hustejšej tekutiny. Chutila naozaj dobre. Pomohla mi nakoniec vstať, obliecť sa, chcela vedieť, či sa chcem zúčastniť ranných zvyklostí. Objasnila mi, že bude lepšie ak sa pridám až na ranné hodovanie. Súhlasila som. Pri obliekaní som si všimla, že na mojej stuhe pribudol nový malý pásik broskyňovej farby. Spýtavo som sa pozrela na ženu. Pozorujem ako zaváha, či má toto ticho rána rušiť nejakými vysvetleniami. Rešpektujúc túto posvätnosť rána, som si na objasnenie počkala.

Prv ako ma prepustili z domu žien a ja som vykročila do nového dňa, si ma vzala jedna zo slúžiacich žien trošku bokom, aby sme sa porozprávali. Bola som za to rada.

“Nuž teda, ...” - vnímam ako váha, že si nie je istá čo mi má vlastne vysvetliť. Auroranky vedia a na takúto situáciu nie sú moc zvyknuté a ja jej chcem ísť na pomoc, keď pokračuje: “asi vieš, že Theia odráža našu púť životom.” - prikyvujem a načúvam ďalej.

“Farba nových plodov na tvojom Theia stromčeku napovedala, že si pripravená vstúpiť do novej etapy života. Niekedy si len myslíme, že sme pripravené. U nás na Aurore našu pripravenosť, alebo to, že ešte potrebujeme nejaký ten čas, zrkadlí naša Theia. Je s nami previazaná, ale to už asi vieš.”

Áno, vedela som to, no vždy keď som sa dozvedela niečo nové, bola som tým aj tak uchvátená. Takže moja Theia vedela lepšie ako ja, že som už pripravená. Neuveriteľné. Myslím, že mne by to ešte hodnú chvíľu trvalo plne si to uvedomiť. Pochybnosti ma už nezmáhali, ale ktovie, či ešte nemohli vyskočiť. Ak by sa nejaké ešte objavili, stačilo si spomenúť na moju Theiu, ktorá prehovorila jasnou rečou.

Počas dňa to vo mne pomaly dosadalo a bolo mi krásne na duši. Poobede som stretla aj Naluho a chvíľu sme sa

rozprávali. Prezradil mi, že aj Nole podstúpil podobný obrad, pretože aj jeho Theia strom “prehovoril”.

Muži v takomto prípade podstupovali výstup do vyššie položených miest, zväčša tam kde sa začínal nejaký prameň, alebo boli vodopády. Kým my ženy sme si užívali rozmaznávané hrejivé teplo kúpeľa, tak muži sa ponárali do chladných vôd. To symbolizovalo zároveň ich odvahu, ako mi Nalu prezradil.

Sedeli sme v otvorenom pavilóne pri host'ovských domoch keď som si všimla ako sa Nole spolu s niekoľkými ďalšími mužmi vracajú od lesa. V tvári sa mu rozhostil výraz víťazstva povedala by som. Pôsobil oveľa mužnejšie ako som si vôbec doteraz uvedomovala. Niečo akoby sa aj v ňom zmenilo. No čítala som tiež, že je šťastný.

Keď nastal čas večerných zvyklostí, nás dvoch vyzvali, aby sme viedli večerný spev Lumo. Len my dvaja. Aj toto patrilo k skúške lásky vyvolených. Na chvíľu som zneistela, no potom som sa mu plne oddala. Niečo vo mne mi našepkalo, že to zvládnem a počas nášho spevu sme sa plnohodnotne zladili. Bol to dojemný zážitok pre nás a všetkých čo nášmu spevu načúvali.

Pri večernom hodovaní sme sa rozprávali, smiali všetci spoločne. Ešte som túto osadu poriadne nepoznala a predsa sa mi zazdalo, že práve tu si viem predstaviť život, že toto by mohlo byť to naše pridelené miesto. No ktovie. Ten čas bol predsa len ešte ďaleko. Milovala som tieto spoločne strávené chvíle. Rozhovory o celkom obyčajných momentoch z uplynulého dňa.

Neviem už kto to bol, no niekto navrhol výlet k pobrežiu. A tak bolo rozhodnuté. O dva dni sa vydáme na malú výpravu k moru. Tešila som sa, more tu bude určite príjemne teplé. Dohodli sme si tiež, kto a aké malé dobrôtky pripraví na náš výlet. Každý mal nejakú úlohu a ja som sa už teraz tešila a večer sa mi zaspávalo v blaženom opojení.

77 - Rany nenaplnenej lásky

Slnko hrialo takmer ako v lete a ja som pomaly stúpala na terasovité úbočia malých políčok. Pot stekal po celom mojom tele. Tieto dni som pomáhala práve tu. Všetky rastliny potrebovali našu pozornosť, aby úroda bola dostatočná pre celý ostrov. Na týchto terasách pestovali v podstate tri druhy plodín. Jedno sa veľmi ponášalo na hrozno z viníc ako som to poznala z mojej domoviny. No nestretla som sa s tým, že by tu mali víno, tak neviem čo s tým v skutočnosti robia. A možno to ani nie je hrozno, len sa naň ponáša.

Ďalšiu plodinu som na pohľad nepoznala. No aj keď bola len jar tu sa už zbierala prvá úroda. Na týchto políčkach ich vedľa zozbierať aj tri. Sprvu som sa zľakla, pretože tieto políčka boli podmočené vodou. No my sme pomaly našľapovali, vytrhávali rastliny a niekoľko ďalších nimi mlátilo. To čo z nich vypadávalo sa ponášalo na ryžu. Bola to náročná práca a mňa už teraz všetko bolelo. So zberom úrody však pomáhal každý kto mohol.

Niektorým to šlo celkom od ruky. Pre mňa to však bolo niečo úplne nové a popoludní som bola unavená až až a večer padla do siete vysilená. Na takúto prácu som naozaj nebola zvyknutá. Bola som šťastná keď mi povedali, že nadchádzajúce dni budú zase pomáhať ďalší. Veľmi mi odľahlo, pretože sa mi zdalo, že celé moje telo je hádam rozbité na tisíc kúskov. A predsa po rannom rozhybaní mi bolo dobre. Ponáhľala som sa za Tinou, no tá ma vyslala do domov práce.

Keď som tam dorazila, ani neviem ako a prečo, no viac som sa motala po tom parku čo oddeľuje príjazdovú cestu s domami práce. Tento sa mi zdal iný. Bol oveľa pestrejší ako všetky čo som dosiaľ videla. Myslím, že to bolo aj podnebím. Tu prosto všetko rástlo oveľa rýchlejšie ako v ktorejkoľvek časti ostrova. Zrejme aj preto si údržba vyžadovala väčšiu pozornosť.

Všimla som si to už keď sme prechádzali po príjazdovej ceste, okolo centrálného pavilónu, že malé kríky boli starostlivo zastrihnuté. Celkom nezvyčajné na Auroru, no predsa len to nepôsobilo rušivo.

Bola som ako v mrákotách keď som prechádzala týmto parkom. Boli tu kvety ponášajúce sa na ruže, možno nejaká špeciálna odroda. Vôňa sa vznášala vo vzduchu a ja som celkom zabudla, že sa mám hlásiť v dome práce. Tieto domy, boli hodne otvorené, teda prízemie, vzduch tu prefukoval voľne, pôsobilo to, akoby sa pracovalo vonku len pod prístreškom. Vníkala som, že sú tam ľudia, že niečo robia, dokonca aj podchvíľou smiech a jemná vrava ku mne doliehali.

Zdalo sa mi, že hádam musím byť v sne. Tak moc na mňa tento park pôsobil. Pomaly som kráčala, ani neviem či som na niečo myslela, len som to všetko pozvoľna vstrebávala.

Aj keď som radšej nosila tú jednoduchú plátennú obuv, tentoraz som sa vyzula a kráčala bosky. Tráva ma štekľila na chodidlách, bolo mi viac ako len príjemne. Celou mojou bytosťou ma zaplavovala čistá detská radosť. Ani neviem prečo, bol to celkom obyčajný deň.

Zrazu som pocítila, že ma niekto sleduje. Otočila som svoju hlavu tým smerom a zbadala postaršieho muža. Díval sa na mňa, pozoroval ma a ja som si uvedomila, že nejdem po chodníčku, ale možno narúšam trávnik, na ktorom si

práve tento muž dáva záležat'. Zahanbila som sa a vrátila sa teda späť na chodník. No jeho oči ma stále sledovali. Pozrela som sa naňho a usmiala sa. Bola som už celkom blízko neho, pozdravila ho zvyčajným pozdravom.

Ani sa nepohol. Stále len držal v ruke porisko, hrablí myslím a akoby sa o ne oprieral. Čakal. Bolo to viac ako len čudné. Usmiala som sa naňho a už chcela byť preč. Niečo v ňom ma však prinútilo spomaliť krok, keď tu zrazu prehovoril a spýtal sa:

“Ty si to dievča z pevniny?”

Prikývla som, netušiac čo bude nasledovať, no on my len pokynul, aby som ho nasledovala do malého pavilónu. Tam sme si sadli, mal tam nachystanú vodu a ten lahodný čaj, čo som si aj ja obľúbila.

“Odkiaľ si?”

“Z Francúzska. Južného.”

Na dlhý čas sa odmlčal akoby nevedel čo povedať a vlastne ani ja nie. A tak sa ho pýtam na tie kvety, čo sa tak

ponášajú na ruže zo záhrady mojej starej mamy. Tieto síce vyzerajú tak nejako inak, no možno to bude len podnebí.

Mlčí a ja vlastne neviem či sa teda chcel rozprávať, či len tak posedieť. Zvažujem, či sa nerozlúčim a nepôjdem do domu práce, keď tu sa z ničoho nič znovu ozve.

“Hm, ... kedysi som ich na pevnine v jednej veľkej záhrade vysadil. Je to už dávno. Môžu vyzerat' inak, ak sa zmenilo zloženie pôdy a áno aj podnebie robí svoje. Povedz dievča, ako sa volá tvoja stará mama?”

“Danielle de Saint Mér.”

Opäť mlčí a len tíško opakuje, viac sám pre seba “Danielle”. Výraz jeho očí sa zmenil, zdalo sa mi, že sa mu hádam zaleskli. Vtom som si uvedomila, že možno toto je ten záhadný záhradník. V hlave mi priam hučí, chcela by som sa ho na toľko vecí povypytovať, no zrazu v jednej chvíli ma premkne celkom nečakane pokoj. Len vnímam atmosféru, ktorá tu vznikla. Odpijem si z čaju a čakám čo bude ďalej.

“Bola to krásna záhrada. Vysadil som tam také stromy,” - rukou ukáže na blízke stromy, ktoré som v starkinej

záhrade nevidela. “Potrebujú zvláštnu starostlivosť, ako láska. Ak sa im jej nedostane, jednoducho vyschnú.” - dodá a ja viem, že mysl'ou je vo svojich dávnych spomienkach.

Pre zmenu som to teraz ja kto ho pozoruje. Vyzerá mladšie ako moja stará mama, ale tu všetci vyzerajú vitálne. Čo ak naozaj medzi nimi bola láska, ktorá nemohla byť naplnená? Dvaja ľudia, ktorých srdcia zostali zlomené. Ak sa aj tá rana zahojila, bola som si istá, že jazva bola dost' hlboká. Z rozprávania mojej mamky som vyrozumela, že stará mama sa len málo usmievala, bola hodne prísna. Jej srdce akoby zatvrdlo.

A čo tento muž? Nikdy si nenašiel ženu, s ktorou by si založil rodinu. Všetku svoju energiu vložil do budovania záhrad či parkov. Bol jedným z tých, čo dohliadal aj na správny výber rastlín obklopujúcich Thary. Poväčšine to vyzeralo, že rastliny tam rástli len tak na divoko. No ja som už vedela, že to bola ľudská ruka, ktorá do toho procesu zasahovala.

“Ako sa má tvoja stará mama?” - spýta sa nečakane.

A tak mu hovorím všetko čo viem. Vnímam, ako jeho pohľad posmutnel, keď mu rozprávam tú temnejšiu časť našej rodinnej histórie. Tú, keď moja stará mama nechcela prijať môjho otca do rodiny a svoju dcéru vypudila. Stále sa mi zdá, že je to ako otvorená rana. Čo ak sú rany, ktoré sa nikdy nezahoja? Napadne mi, no odpoveď nepoznám.

Hovorím mu aj o malej Juliette, že sotva sa narodila, odišla, o tom, ako som sa tu na ostrove stretla so singu a zazdalo sa mi, že až teraz tá bolesť, čo som ešte ako dieťa vnímala môže byť pustená. Pýta sa, kedy sa Juliette narodila. Dáva sa na mňa a pozorujem ako mu po líkach stekajú slzy. Nakoniec si svoju hlavu schoval do svojej dlane. Cítim jeho bolesť a jemne som sa dotkla jeho pleca.

Ten muž mal za sebou viac ako polovicu života. V mojom svete by bol považovaný za starca, čo sa čochvíľa poberie na onen svet. Tu na Aurore ho čakalo ešte niekoľko desiatok rokov. No zjavne si so sebou niesol veľkú bolesť.

“Vieš, teda neviem či to vieš. Ja a tvoja stará mama, poznali sme sa. Milovali sme sa. No tiež som nebol hoden, tak to aspoň videli jej rodičia. Nečakal som, že by sa história mohla opakovať a že jej aktérom by mohla byť práve

Danielle.” - zrazu sa len usmeje, tak trochu potmehútsky, pozrie na mňa a pokračuje.

“Chceli sme utiecť. Mali sme celý plán, chcel som Danielle priviesť sem, na Auroru. Ten útek nám prekazili. Nevieť vlastne ako sa dozvedeli o našom pláne.”

Som celkom ohromená. Vôbec si neviem predstaviť svoju starú mamu, tú upätú ženu, že by sa vôbec chcela podujat' na také dobrodružstvo. Vôbec mi to k nej nepasovalo. Bola to priam bláznivá predstava. No ktovie aká bola, keď bola mladá a zaľúbená.

A tento muž mi odhaľoval jej celkom neznámu tvár. Nevychádzala som z údivu, takmer ani nevedela zatvoriť ústa. Čo som si ozaj nevedela predstaviť bol jej smiech. Nikdy som ho nepočula. Len taký jemný, skôr strojený, distingvovaný, akurát prislúchajúci dáme jej postavenia. No ten čistý a zvonivý, vyvierajúci zo samého jadra nášho bytia, ten veru nie.

Bol to veľmi zvláštny rozhovor. Nielen pre mňa, no zjavne aj pre tohto muža. Aký by bol ich život keby im bolo dovolené prežiť ho spoločne? Napriek teplému počasiu,

chvíľami mi po celom tele behali zimomriavky. Dozvedám sa, že po nezdarnom úteku s mojou starou mamou, sa utiahol späť na Auroru. Nemal veľmi na výber. Jej rodičia boli vplyvní a bolo jasné, že ako záhradník, hoc excelentný, už viac v našich kruhoch nebude môcť pracovať na žiadnej z tých veľkých záhrad či parkov. Postarali sa o to.

“Ak miluješ tie veľké plochy, ktoré môžeš pretvárať, len ťažko ťa uspokojia malé záhradky. Naviac, na Aurore ma potrebovali. Bolo treba vybudovať novú Tharu.” - pozrel na moju stuhu prvých poŕehnaní a dodal: “aj vás dvoch tam ešte čaká cesta.”

Bola to jedna z tých osobitných, ktoré sú mimo osád. Tak ako Thara zasvätená Ježišovi, bola na ostrove aj Thara zasvätená láske. Patrilo k skúškam lásky podstúpiť tam cestu. Dosiaľ som o nej nepočula, no tá predstava sa mi pravdu povediac páčila. Musela to byť ale irónia, že ju vybuďoval práve muž, ktorému nebolo dopriate byť s láskou svojho života. Bola som na ňu zvedavá. Aká bude?

Niektó sa ku nám blížil, všimla som si ho až keď bol celkom blízko. Bol to muž z domu práce. Nevieľ kolko času ubehlo čo som sa tu rozprávala s týmto starým

mužom, no vo chvíli ako som zbadala prichádzajúceho, som si uvedomila, že ma v dome čakajú.

“Asi by som mala ísť, čakajú ma v dome práce.” - tak trošku zazmätkujem, no obaja muži sa na mňa usmejú, s tým že všetko je v poriadku. Mladý muž poznamenal, že navečer odchádza s malou skupinkou do hôr a rád by ma predtým zasvätil do mojej práce v nasledujúcich dňoch. A tak chtiac nechtiac som ho po chvíľke nasledovala do domu práce, keď som si len uvedomila, že som sa toho starého muža nespýtala ani na meno.

“Volá sa Timo.” - prezradí mi ten mladý a ja ešte hodnú chvíľu nechávam v sebe dosadnúť náš rozhovor. Moc som dúfala, že len čo skončím v dome práce, tak v rozhovore budeme pokračovať. Trvalo to dost' dlho, hoci možno sa mi to len zdalo. Keď sme skončili vybrala som sa rovno k pavilónu, no Timo tu už nebol. Bolo mi to aj ľúto, no verila som, že sa určite ešte stretne. Možno aj on teraz bude potrebovať byť viac v tichu, aby všetko čo som mu povedala, vstrebal.

Večer som bola mlkva, čo neuniklo nikoho pozornosti. A tak, hoci spočiatku váhajúć, rozpovedala som im počas

nášho večerného hodovania nevšedný zážitok dnešného predpoludnia. Všetci ticho načúvali. Chýbal mi tu Zulu, ktorý bol do časti tejto histórie mojej rodiny už zasvätený.

Vlastne až teraz keď som rozprávala o tomto stretnutí s Timom, som si uvedomila jednu vec. Bol vyvoleným zeme, nie zemským, ale vyvoleným.

“Myslela som, že vyvolený zeme sa viac venujú liečeniu, že budovanie záhrad a parkov patrí viac zemským?” - ani neviem či sa viac pýtam, či poznamenávam nahlas toto svoje uvedomenie.

“Áno, máš úplnú pravdu. No Timo je v tomto smere výnimočný. Má nezvyčajný dar. Tak ako zemský, vníma samotnú dušu rastlín, stromov a zároveň aj zeme. No on v tom celom vníma aj jemné prepojenia. Jeho esencia je esenciou mostu. Hovoríš, že v záhrade tvojej starej mamy vysadil kvety Thaga. To by zemskému ani nenapadlo. On ale načúva, cíti a prepája aj to, čo sa na prvý pohľad zdá nemožné.” - vysvetľuje mi Nalu.

Na chvíľu, hádam len na okamih nastalo ticho, keď Nalu pokračuje:

“Jeho dar možno lepšie pochopíš vo chvíli keď vstúpiš, teda vstúpite do Thary lásky.” - pozrel pri tom na mňa a Noleho.

Ešte o nej toho veľa neviem, no moja zvedavosť narastá. Aká len môže byť? Bola som na dvoch miestach, ktoré tento muž budoval po niekoľko rokov. Boli to, dalo by sa povedať, jednoduché parky. A predsa niečo z ich vyžarovania bolo ... neviem či existuje vôbec slovo, ktorým by sa to dalo vyjadriť. Bolo to, akoby v nich bolo všetko.

Pamätám si z detstva taký pocit. Doteraz neviem ako ho správne pomenovať. Zaplavoval ma vo chvíľach po nedel'nom kúpaní, keď som bola tak príjemne unavená. A potom, keď som zaspávala. Akoby sa moje telo rozplynulo. Zrazu som nevedela kde končí. A predsa to bol príjemný pocit. Zdalo sa mi, že v tej chvíli, tá jedna malá chvíľočka je všetkým, akoby v nej bol celý život. Ako keď v malom zrníčka je otláčená celá matrica života. Alebo v kvapke vody. Milovala som keď sme letné dni trávili pri mori. Tak veľmi ma fascinovalo. Aj to bol podobný pocit.

Možno to správne slovo je nadčasovosť, možno večnosť, ktorá na nás v nestráženej chvíli len tak dýchne.

Pokračovanie nabudúce

Život je presiaknutý láskou. Aj Célie a Nole podstupujú skúšku lásky: nájsť a pobudnúť v Thare lásky. Tak ako iné páry, i oni tu nachádzajú dar svojej lásky.

V rozhovore s Tímom Célie nečakane odhaľuje i tajomstvo svojho rodu.